

Publicerad 2020-06-27 18:56 av Ingmar Hård

Teknetium

Först hade de sprutat in ett radioaktivt ämne i mitt blod. Teknetium heter det.

Sedan fick jag vänta några timmar så att teknetiet skulle hinna sprida sig ut i mitt skelett.

Därefter stoppade de in mig i en röntgenapparat med långsamt roterande kameror.

"Det kommer att ta två gånger femton minuter, det hela", sa man och jag låg där räknande mina andetag - för jag vet att de i vila är sjutton på en minut.

Och när kamerorna stängdes av och jag drogs ut ur tunneln hade jag just hunnit räkna in min tjugonionde minut.

"Andningen går lugnt och fint" tänkte jag och i det att jag krängde på mig mina kläder igen, frågade jag röntgensköterskan - något spefullt:

"Säg, det finns inte en möjlighet att få ut en kopia av skelettbilden i naturlig storlek - liksom på en poster.

Det vore något att nåla upp på väggen därhemma: "This is your grandpa!"

Frågade jag alltså röntgensköterskan.

"Nej, dessvärre", sa hon och log vackert. "Den servicen har vi inte på det här stället!"

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ingmar Hård med Poeter.se id #27267 innehar upphovsrätten